

събрание виждало, че le peuple Souverain (власителния народъ) често противоръчи самъ на себъ си, и че непременно трѣбва да ся въведе въ правия пѣтъ. Въ цѣла Франция нѣмало село, въ което народътъ би ся съгласилъ да плаща десѣтъкъ, послѣ юлскитѣ събития на 1789 год., а пѣкъ отсѣтствието на десѣтъкътъ, като имало за слѣдствие необходимостта, да ся прѣобразува вътрешното устройство на църквата, тогава le peuple Souverain въ много мѣста ся прѣпълнялъ съ католически въсторгъ, и неискалъ даже и да слуша за прѣобразования; азъ казвамъ le peuple Souverain, нещъ да плащамъ, а въ църквата нека си остане всичко по старому; а отъ гдѣ да ся зиматъ пари — това е работа на правителството; за това е то и правителство. Понеже нѣмало възможность да ся пригласи за разгльждане на финансовитѣ смѣтки, и да го убѣдятъ съ факти и цифри въ неиспълнимостта на неговитѣ искания, то националното събрание ся рѣшило по скоро да свърши. Църковнитѣ прѣобразования и да ги утвърди съ сила въ онѣзи мѣстности, въ които би ся помръднала католическата реакция. Като постъпвало тѣй, националното събрание очевидно встъпвало въ борба съ възражданието на народната воля; но понеже тѣзи воля ся оказвала раздвоенна, то законодателитѣ били длъжни непременно да ся присъединятъ къмъ една отъ двѣтъ партий, и да обяватъ другата партия за тѣпна бунтовници, при всичко разумѣва ся, че странно е било да наричатъ въ такъва страна челоуѣцитѣ бунтовници, въ която всичката нация глѣдала на юлскитѣ